

Hồi 24

Nguy Cơ Trùng Trùng

N

ông Phương Vọng trầm giọng quát:

- Các vũ nữ hãy rút lui.

Mười hai mỹ nữ nhanh nhẹn vạch rèm đi vào.

Có tiếng chân người truyền đến. Tử Lăng xoay người nhìn lại, từ bên rèm cánh hữu một lão già mình mặc áo gấm xanh, nơi cầm một chòm râu dê phơ phất, trông có vẻ đạo mạo, từ trong khoan thai bước ra, theo sau có bốn vị đại hán mình mang đại đao, đầy vẻ uy phong凛凛.

Đông Phương Vọng cung kính vái chào:

- Kẻ thuộc hạ xin ra mắt.

Lão chủ nhân hướng về phía Tử Lăng thốt:

- Vì quá bận việc, để Văn thiếu hiệp đợi lâu, xin thứ lỗi cho vậy...

Nhìn kỹ gương mặt lão chủ nhân, trông có vẻ âm hiểm, Tử Lăng có vẻ ân hận, lẽ theo lão Đông Phương Vọng đến đây, chàng trầm giọng hỏi:

- Đan Vu Đàn Chủ, có lời mời tại hạ, chẳng hay có gì chỉ giáo.

Đan Vũ Văn nghiêm giọng đáp:

- Bốn giáo tuy khai tông đã lâu, nhưng chỉ bế môn tự luyện võ, không can thiệp việc đời... Gần đây được lệnh của Giáo Chủ định chiêu mộ anh hào, quét trừ bọn tà gian, để đem lại sự hạnh phúc cho trăm họ...

Nghe những lời hống hách của lão già, Tử Lăng cười thầm nín lặng.

Đan Vũ Văn tạm ngưng giây lâu, rồi tiếp:

- Văn thiếu hiệp khí phách hiên ngang, đúng là đối tượng mà bốn giáo rất hoan nghênh, nếu bằng lòng gia nhập bốn giáo, sau này thời cuộc bình định xong, sẽ không mất một địa vị cao sang quyền quý.

Tử Lăng đã biết mình lỡ bước đến, nếu phản đối sẽ khó thoát khỏi độc thủ của chúng, chàng bèn tìm lời thoái thác:

- Tại hạ vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, võ công lại mực bình thường, dù rằng gia nhập quý giáo phái, phỏng cũng không đảm đương được nhiệm vụ gì...

Đan Vũ Văn nghiêm sắc mặt:

- Văn thiếu hiệp chớ nên quá khiêm nhượng, sau này đường tiến còn dài, có lẽ sẽ hơn lão phu một bậc!

Tổ vẻ như ưng thuận, Tử Lăng nói:

- Nơi lữ quán tại hạ còn một bạn hữu chí thân. Có để tôi về đấy rủ hấn đến đây cùng tham gia quý giáo phái.

Đan Vũ Văn thản nhiên mỉm cười:

- Văn thiếu hiệp không phải tự thân hành chi nhọc, chỉ cần viết tẩm thiệp, lão phu sẽ phái người đi mời quý hữu đến đây.

Tử Lăng hơi biến sắc:

- Tôi vẫn chưa chính thức tham gia quý giáo phái, quý vị hà tất lại hạn chế hành động của tôi là nghĩa lý gì.

Đan Vũ Văn gần giọng:

- Lão phu dứt khoát hỏi thiếu hiệp một câu, vậy thiếu hiệp có thành ý gia nhập bốn phái hay không?

Tử Lăng giở giọng cương quyết:

- Trước khi gia nhập quý phái phải cho tại hạ có thời gian suy nghĩ mới được.

Đan Vũ Văn đưa mắt về phía Đông Phương Vọng:

- Đông Phương đạo hữu! Hãy dẫn Văn thiếu hiệp vào khách xá an nghỉ, sáng mai sẽ ra mắt tại!

Lão già cung kính chấp tay thi lễ:

- Thuộc hạ xin tuân mạng...

Đoạn hướng về phía Tử Lăng lạnh nhạt thốt:

- Nếu muốn suy nghĩ, Văn thiếu hiệp hãy tạm về khách xá nghỉ ngơi, ngày mai chủ nhân tôi sẽ đến viếng.

Không đợi Văn Tử Lăng trả lời, Đan Vũ Văn quay mình đi vào, bốn vị đại hán hộ tống theo sau. Trong khoảnh khắc Đại Sảnh Đường chỉ còn có hai người...

Đông Phương Vọng hướng về phía Tử Lăng âm hiểm cười:

- Bây giờ lão phu đi trước dẫn đường Văn thiếu hiệp!
- Hiện tại đi đâu mới được chứ?
- Bộ Văn thiếu hiệp không nghe lời nói của chủ nhân tôi à?

Tử Lăng cố ý làm ra vẻ thản nhiên:

- Tại hạ thật tình muốn gia nhập vào U Minh Giáo, nhưng một bạn đồng hành còn đang ở khách sạn, tôi nhất định phải về đây mới được, ngày mai chúng tôi sẽ đến!

Đông Phương Vọng xua tay lắc đầu:

- Không! Không được đâu! Tiểu hiệp hãy thứ lỗi! Việc ấy lão phu không dám tự làm chủ!

Không còn lý lẽ nào để giải thích nữa, thừa lúc lão già bất ý, Tử Lăng nhanh như chớp, thành linh nhảy đến khóa chặt mạch huyết tay lão già:

- Trong này có cơ quan mai phục hay không?

Bị đòn tấn công bất ngờ, lão già tê dại nửa thân mình, không còn sức chống cự nữa, lắc đầu nín lặng!

Tử Lăng lạnh nhạt khẽ bảo:

- Nếu muốn sống... thì hãy trả lời câu hỏi của ta mau!

Đông Phương Vọng thở dài:

- Địa điểm này mới kiến thiết xong, làm gì có cơ quan mai phục.
- Bất luận có mai phục hay không, phiền lão đưa ta ra khỏi trang trại này.

Lão già thở dài:

- Lão phu chẳng may thất thủ, chỉ còn có đường thác mà thôi, vì U Minh Giáo luật lệ tuyệt đối nghiêm khắc.

Thấy không ai, Tử Lăng nói nhỏ:

- Nếu sợ bị khiển trách... lão sao không thừa cơ hội này thoát ly U Minh Giáo?
- Thoát ly...! Hừ...! Ngươi cho rằng việc ấy bộ dễ lắm hay sao?

Thình lình, lão già đưa tay tả lên, cắn răng tự nhắm điểm Thiên Linh của mình đập mạnh...

Một tiếng “bốp” khô khan, đầu của lão vỡ ra, óc vọt tứ phía.

Tử Lăng cả kinh, chàng định nhún mình bay vọt ra ngoài, nào ngờ một bóng đen bay vọt đến chắn ngang, định thần nhìn kỹ, chính là lão Đan Vũ Văn.

Lão ta nhìn chàng quát to:

- Văn Tử Lăng...! Ngươi thật to gan lớn mật!

Bỗng nhiên... thoát nom thấy lão già, chàng chợt cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Một sự khiếp sợ không biết từ đâu đến xâm chiếm tất cả lương tri của chàng.

Tiếng của Đan Vũ Văn hét vang bên tai chàng:

- Nhãi con! Chẳng lẽ mi chẳng sợ chết hay sao?

Một sự kinh sợ khó mô tả, làm chàng run lên cầm cập, nhưng tâm linh chàng chưa đến nỗi mờ ám, cắn chặt răng nhìn thẳng vào lão già, chàng lặng thình không cử động...

Bỗng nhiên có hai kẻ tả hữu, lưng thắt đai tím, từ hai bên chạy đến kề tai lão già bảo nhỏ:

- Nhãi con này linh trí chưa mất, chắc có lẽ hồi nãy chúng mình đã dùng Chu Thần Tán hơi ít một chút.

Đan Vũ Văn lắc đầu:

- Không phải Chu Thần Tán, mà nguyên do là tại thiên bẩm của hấn đầy đủ, hơn hẳn người thường... nhưng dù sao hấn chịu đựng không được lâu đâu.

Lão quát to:

- Nhãi con! Sao chưa chịu quỳ xuống xin thứ tội!

Tử Lăng vẫn đứng trơ trơ như tượng gỗ!

Hai người nọ liền đề nghị:

- Nhãi con này tính tình cứng cỏi, Chu Thần Tán đối với hấn không có tác dụng, bốn giáo không thể thụ dụng những kẻ như thế, chỉ bằng trừ đi cho rảnh!

Đan Vũ Văn đưa mắt đồng ý...

Một người trong bọn liền nhanh nhẩu rút kiếm ra, nhắm lồng ngực Tử Lăng đâm mạnh...

“Soảng...”

Thanh kiếm của gã nọ thành linh bị đánh bật ra rơi xuống đất.

Biết có biến, Đan Vũ Văn vụt cất tiếng hú to... âm thanh rú nghe rờn rợn như ma gào quỷ rёo.

Quả nhiên tiếng hú vừa dứt, tòa đại sảnh đèn nến vụt sáng rực hơn lên, bọn người rất đông toàn thất giầy lung tím, ồ ạt xông vào như nước lũ.

Tiếng hú ghê rợn ấy kéo Tử Lăng từ tình trạng hôn mê trở về thực tại, chàng lập tức vung chưởng nhắm kẻ đâm chàng quất mạnh.

Người nọ bất thần bị chưởng phong quét phải thân hình hấn bị nhấc bổng tung ra hơn trượng, máu miệng trào ra, nằm liệt không dậy nổi.

Chàng sẵn cơn nộ khí, nhắm lão Đan Vũ Văn đánh tiếp. Lão già nhanh nhẹn nhảy tránh, đoạn vẫy tay ra hiệu cho nhóm thủ hạ vây phủ Tử Lăng.

Chàng nổi xung nhắm lão chủ nhân vung chưởng đánh tiếp.

Biết khí thế chưởng phong của đối phương lợi hại, lão già chỉ nhảy tạt né đòn, đồng thời trầm giọng quát to:

- Chúng mình gặp phải cường địch! Hãy mau lập U Minh Trận!

Một tiếng dạ ran... như sấm... Trong khoảnh khắc, đao kiếm sáng ngời, toán người chia ra thành đội ngũ sắp thành trận thế.

Bỗng nhiên...

Một tiếng như chuông ngân từ phía sau vang vọng lại:

- Văn Tử Lăng! Hãy nhanh theo lão phu rời khỏi nơi đây...

Tử Lăng giật mình quay lại, một cụ già cao lớn đang đứng ở góc sảnh đường đưa tay vẫy chàng.

- o O o -